Ἔρευναι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Καλιφορνίας

ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΥΠΟ ΜΕΛΕΤΗΝ

Ἡ ἐκτόξευσις ρουκετῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην. Διαρκῶς νέαι τελειοποιήσεις καὶ πειράματα

Ἡ ἀντοχὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ. (Ἰούλιος) Εἰς τὸ Τμῆμα Ἀστρονομίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας, οἱ φοιτηταὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Δρος Σάμουελ Χέρικ, μόνου καθηγητοῦ εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ τῆς διαπλανητικῆς ναυσιπλοΐας, μελετοῦν τὴν πιθανὴν πορείαν διὰ μέσου τοῦ σύμπαντος, ἡ ὁποία θὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ταξειδιώτας τοῦ διαστήματος τοῦ μέλλοντος, εἰς τοὺς νέους κόσμους τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιδιώξεων.

Πρόκειται διὰ μίαν πορείαν συνδεομένην μὲ μαθηματικά, ἀστρονομικοὺς ὑπολογισμούς, διαπλανητικὰς ἕλξεις καὶ ἀπιστεύτους ταχύτητας διὰ τὴν συνήθη φαντασίαν. Τὸ ταξεῖδιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Χέρικ ὁδηγεῖ διὰ τῶν ὑπολογισμῶν του τοὺς φοιτητάς του ἔχει ὡς τέρμα τὸν πλανήτην Ἀφροδίτη. Πρόκειται δι' ἓν ταξεῖδιον ὄχι μόνον κατορθωτόν ἀλλὰ λίαν πιθανόν, εὐθὺς ὡς οἱ ἐπιστήμονες ἐπιτύχουν τὴν χρησιμοποίησιν τῆς Ἀτομικῆς ἐνεργείας ὡς κινητηρίου δυνάμεως εἰς τὰς ρουκέτας.

Ὁ Χέρικ τονίζει εἰς τοὺς μαθητάς του ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος θὰ σχεδιάσῃ τὰ διαπλανητικὰ σκάφη. Ἡ ἰδική του ἀποστολὴ ἔγκειται εἰς τὸ νὰ καθορίσῃ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ διαπλανητικὰ σκάφη θὰ φθάσουν εἰς τὸν προορισμόν των. Τοῦτο δὲν εἶναι κάτι τὸ ἁπλοῦν. Δὲν πρόκειται νὰ σκοπεύσῃ δηλ. κανεὶς εἰς ἓν σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ ἐκτοξεύσῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ διαπλανητικὸν σκάφος. Τὸ νὰ ξεκινήσῃ κανεὶς ἀπὸ ἕναν περιστρεφόμενον πλανήτην διὰ νὰ συναντήσῃ ἕναν ἄλλον εἰς ἓν καθορισθὲν σημεῖον, ἀπαιτεῖ πολυπλόκους ὑπολογισμούς, οἱ ὁποῖοι θὰ πρέπει νὰ γίνουν ἐκ τῶν προτέρων.

Κάθε διαπλανητικὸν σκάφος, ὁ ὁποῖον θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γῆν θὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν κίνησιν μὲ τὴν γῆν, δηλ. θὰ ταξειδεύει πέριξ τοῦ ἡλίου εἰς τὴν τροχιὰν τῆς γῆς μὲ μίαν ταχύτητα 29 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον. Ἡ Ἀφροδίτη ἐπίσης περιστρέφεται πέριξ τοῦ ἡλίου κατὰ μικρότερον κύκλον καὶ μὲ τὴν αὐτὴν περίπου ταχύτητα μὲ τὴν Γῆν.

Διὰ νὰ δυνηθῇ τὸ διαπλανητικὸν σκάφος νὰ διανύσῃ τὴν ἀπόστασιν τῶν 240—320 χιλιομέτρων, ἡ ὁποία θὰ τὸ φέρῃ ἔξω τῆς ἑλκτικῆς δυνάμεως τῆς γῆς, πρέπει νὰ ἔχῃ μίαν ἀρχικὴν ταχύτητα 13 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον. Μία μικροτέρα ταχύτης θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ καταπέσῃ τὸ διαπλανητικὸν σκάφος ἐπὶ τῆς γῆς.

Κατὰ τὸν Δρα Χέρικ ἡ ἐκτόξευσις τοῦ διαπλανητικοῦ σκάφους θὰ πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ διεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς αὐτήν, πρὸς τὴν ὁποίαν κινεῖται ἡ γῆ. Οὕτω, τὸ σκάφος θὰ ἐξακολουθῇ νὰ κινῆται πρὸς τὴν κατεύθυνσιν κατὰ τὴν ὁποίαν κινεῖται ἡ γῆ, ἀλλὰ μὲ μίαν ταχύτητα κατὰ 13 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτον μικροτέραν. Ἡ πραγματικὴ ταχύτης τοῦ σκάφους θὰ εἶναι 17 περίπου χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτον καὶ θὰ κινεῖται τοῦτο πρὸς μίαν κατεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς ἐκείνην πρὸς τὴν ὁποίαν θὰ φαίνεται ὅτι κινεῖται.

Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπιτακτήσουν νέους πλανήτας θὰ φέρουν εἰδικὰς στολάς

Κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς πτήσεως τοῦ διαπλανητικοῦ σκάφους θὰ ἐπικρατῇ ἡ ἑλκτικὴ δύναμις τῆς γῆς, εἰς ἓν σημεῖον δὲ τῆς διαδρομῆς ἡ ἑλκτικὴ δύναμις τῆς γῆς θὰ ἰσοῦται μὲ τὴν ἑλκτικὴν δύναμιν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τέλος θὰ ὑπερισχύσῃ ἡ ἑλκτικὴ δύναμις τῆς δευτέρας καὶ τὸ σκάφος θὰ πλησιάσῃ τὸν νέον πλανήτην διὰ νὰ προσγειωθῇ.

Ἓν ἄλλον πρόβλημα εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς προσγειώσεως. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοντάδων χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης, τὸ διαπλανητικὸν σκάφος θὰ ὑφίσταται μεγάλην ἕλξιν ἐξ αὐτῆς καὶ θὰ πρέπει νὰ «φρενάρῃ» διὰ τῆς ἐξαπολύσεως ρουκετῶν, οὕτως ὥστε νὰ μὴ συντριβῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἄλλον πρόβλημα εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἀντοχῆς τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ εἰς τὰς τεραστίας ταχύτητας. Ὁ Δρ. Χέρικ, ὅμως, λέγει ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς δὲν ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τῆς ταχύτητος διότι, εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς γῆς ταξιδεύει μὲ τεραστίαν ταχύτητα. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τῶν ταχυτήτων.

Ἄλλον ἐρώτημα τὸ ὁποῖον προκύπτει εἶναι ἡ πιθανότης ἐπιστροφῆς ὕστερα ἀπὸ μίαν ἐπιτυχῆ πτῆσιν. Ἡ ἀπάντησις εἰς ἓν τοιοῦτον ἐρώτημα ἀναμένει ἔτι ἐπὶ πλέον τελειοποιήσεις καὶ πειράματα ἐπὶ τῶν διαπλανητικῶν ταξειδίων. Ἐπίσης σπουδαῖον ζήτημα εἶναι καὶ ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τοῦ διαπλανητικοῦ σκάφους καὶ τῆς γῆς.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν τὸ διαπλανητικὸν σκάφος φθάσῃ εἰς τὸν προορισμόν του, ἔχει καλῶς. Ἐάν, ὅμως, ἐκ κακῶν ὑπολογισμῶν ἢ ἐξαντλήσεως τῆς κινητηρίου δυνάμεώς του δὲν δυνηθῇ νὰ φθάσῃ εἰς αὐτόν, τί πρόκειται νὰ συμβῇ; Ὡς πρὸς αὐτό, ἡ ἀπάντησις εἶναι καθωρισμένη. Τὸ σκάφος θὰ περιστρέφεται πέριξ τοῦ ἡλίου μὲ μίαν ἰδικήν του τροχιὰν αἰωνίως. Ὁ κίνδυνος τῆς συγκρούσεως μὲ μετεωρίτας, οἱ ὁποῖοι θὰ κατέστρεφον καὶ τὸ σκάφος, δὲν θεωρεῖται καὶ τόσον σπουδαῖος, διότι, αἱ πιθανότητες, λόγῳ τῶν μεγάλων ἀποστάσεων, εἶναι αἱ αὐταὶ μὲ τὸ νὰ ὁδηγῇ τις ἕνα αὐτοκίνητον.

Μιὰ σεμνὴ ἑορτὴ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Τοῦ κ. Ἠλία Ἀλευρᾶ

Ὄψι γιορτινὴ θὰ λάβῃ ὅλη ἡ Ἑλλάς. Θὰ τιμήσῃ ὅλους ἐκείνους ποὺ στὶς 3.000 χρόνια ἐστάθηκαν πιστοὶ φρουροὶ τῶν ἰδανικῶν της. Μέσα ὅμως στὴ γεμάτη ἀπὸ ἐθνικὸ παλμὸ γιορτή, μέσα στὴν ἐνθουσιώδη ἐκδήλωσι καὶ μεγαλειώδη κίνησι, ρίγη συγκινήσεως θὰ καταλάβουν τὴν Ἑλληνικὴ καρδιά. Γιορτάζει ἡ Ἑλλὰς τὴν «Ἑβδομάδα τοῦ Πολεμιστοῦ». Μὰ ἐν ταύτῳ τρισάγιο ψάλλει καὶ τὸ «αἰωνία αὐτῷ ἡ μνήμη» ὁ ἀέρας καὶ τὸ ραδιόφωνο θὰ μεταφέρουν στὶς βουβὲς χαράδρες, στὰ ψηλὰ βουνά, τὶς ρεματιὲς καὶ τὰ ριζοβούνια ποὺ δέχθηκαν ἐκείνους ποὺ ἔπεσαν μαχόμενοι στὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ θρησκείας, Πατρίδος καὶ οἰκογενείας καὶ ἐκείνους ποὺ ἡρωϊκῶς ἠγωνίσθησαν καὶ γενναίως; ἀντέστησαν. Τὸ χορτάρι ποὺ φύτρωσε ποτισμένο μὲ αἷμα ζεστὸ καὶ λιπασμένο, μὲ κόκκαλα καὶ κορμιὰ ἡρωϊκά, θὰ δεχθῇ σὰν κρύα δροσιὰ τὴν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς ἀναπεμπομένη δέησι κατὰ τὸ συγκινητικὸ μνημόσυνο ποὺ σύμπασα ἡ Ἑλλὰς τελεῖ καὶ ἡ ἐκκλησία εὐλογεῖ. Πάνω στὸν οὐρανό, στὸ Πάνθεον τῶν ἡρώων, οἱ ψυχές τους εἶναι ἀνάμεσα στοὺς ἀγγέλους, τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὰ Σεραφεὶμ καὶ ὅταν φθάσῃ τὸ θυμίαμα τῆς εὐγνωμοσύνης θὰ φτερουγίσουν ἀνάμεσά μας γεμᾶτες χαρά. Στῶμεν λοιπὸν εὐλαβῶς καὶ ἂς κλίνωμεν τὸ γόνυ πρὸ τῶν σκιῶν τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων. Τιμὴ καὶ δόξα σ' ἐκείνους ποὺ ἄφησαν κομμάτια ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους καὶ τώρα γυρίζουν μπροστά μας μὲ τὰ δεκανίκια καὶ τὰ τεχνητὰ πόδια, γεμᾶτοι ὑπερηφάνεια ποὺ ἔδωσαν στὸ βωμὸ τῆς ἐλευθερίας πολύτιμα μέλη τοῦ σώματός των. Τιμὴ καὶ δόξα στοὺς τραυματίας μας ποὺ κι' αὐτοὶ πότισαν μὲ τὸ αἷμα τους τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Τιμὴ καὶ δόξα στοὺς πολεμιστὰς τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι, μαχόμενοι ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς γενναίως ἠγωνίσθησαν καὶ σθεναρῶς ὑπέμειναν μέχρι τέλους, ὑπερασπισθέντες τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς καὶ τοῦ γένους μας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀτυχεῖς ἀκρωτηριασθέντας καὶ τραυματισθέντας σώσαντες. Εὐγνώμων ἡ Ἑλλὰς ἀπέναντι τῶν τέκνων της, καθιέρωσε διὰ πρώτην φοράν, τὴν ἑορτὴν αὐτήν, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς ὑπηρεσίας Ἐφέδρων Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ σύμφωνα μὲ τὴν Διαταγὴν ἣν ἐξέδωσεν ὁ Στρατάρχης καὶ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως Ἀλέξ. Παπάγος ποὺ μοναδικός του πόθος εἶναι νὰ βρίσκεται πάντα κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους του πολεμιστάς.

Ἠλίας Δ. Ἀλευρᾶς

Μερικὰ ἀπὸ τὰ παραδοξότερα ἔθιμα

ΔΙΑΤΙ ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΛΑΤΥΚΕΦΑΛΟΙ

Προσδένουν τὰ βρέφη ἐπὶ σανίδων πρὸς ἀποφυγὴν πάσης βασκανίας

Ἄρθρον τῆς κ. Μαργαρίτας Χελσουγκ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (Ἰούλιος) Τὸ ἐντελῶς κάθετον τῆς ἰνιακῆς χώρας τῆς κεφαλῆς ἐν Ἀλβανίᾳ, ἐπὶ πολὺ ἦτο αἴνιγμα. Εἶναι τεχνητόν, ἔλεγον αἱ ἄλλαι φυλαὶ τῶν Βαλκανικῶν, καὶ προέρχεται ἐκ τῆς προσδέσεως τῶν βρεφῶν ἐπὶ σανίδος. Ὅλοι εἰς τὴν χώραν αὐτὴν μακραίνουν ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν ὄψιν των καὶ τὴν τετραγωνίζουν μὲ τὸ τραδηγμένο κτένισμά των καὶ μὲ τὸν τρόπον ποὺ φέρουν τὸν ἀπὸ κετσὲν σκοῦφον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς των. Πολλαὶ χωρικαὶ κτενίζονται ὁμοίως, ἂν καὶ εἰς αὐτὰς τὸ πλατὺ ἰνίον κρύπτεται ἀπὸ τὸν κεφαλόδεσμον. Λέγεται ὅτι, εἰς τινα διαμερίσματα, αἱ μαῖαι δένουν ἕνα σφικτὸν ἐπίδεσμον περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ νεογεννήτου, διὰ νὰ τὸ κάμουν ἐπίμηκες.

—Ποιὸς θέλει ἕνα κεφάλι σὰν ἕν' ἀχλάδι; ἐρωτοῦν.

Μορφωμένοι Ἀλβανοί, ἐν τούτοις, ἀρνοῦνται ὅτι τὰ βρέφη δένονται ἐπὶ σανίδος. Καὶ δύνανται νὰ ἴδῃ πᾶς τις, ἀφοῦ τὰ λίκνα εἶναι ρηχά, ὅτι τὰ παιδιὰ ἀναπαύονται ὄχι ἐπὶ σανίδος, ἀλλ' ἐπὶ παχέος στρώματος καὶ μαξιλαρίου. Ὅλα τὰ παραμύθια τῶν Βαλκανικῶν εἰς βάρος τῆς γείτονος χώρας, ἐγκρύπτουν κακίαν καὶ μᾶς κάμνουν σκεπτικοὺς ὡς πρὸς τὴν σανίδα. Ἔτσι αἰσθανόμουν καὶ ἐγὼ μετὰ ὀκτὼ ἔτη ἐργασίας ἐν Ἀλβανίᾳ.

Κατὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1931 ἐν τούτοις, εὑρισκομένη εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Βλαδιμήρου, τοῦ Ἐλβασάν, τῆς Κεντρικῆς Ἀλβανίας, καὶ κληθεῖσα εἰς ἑορτὴν ἐπὶ τῇ γεννήσει παιδίου ἐκ τοῦ γειτονικοῦ χωρίου ὀρθοδόξου (Σαΐζὸν) ἐντὸς τοῦ μαγειρείου ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἔκειτο κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν, διεπίστωσα ὅτι τὸ νεογνὸν ἦτο δεμένον ἐπάνω εἰς σκληρὰν σανίδα.

Σειρὰ γεγονότων μὲ ὡδήγησαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν. Εὑρέθην εἰς τὸ μόνον μέρος, ὅπου χρησιμοποιεῖται ἁπλοῦν τεμάχιον ξύλου. Ἔτυχα ἐπάνω εἰς τὴν γέννησιν. Καὶ ἡ σανὶς ἦτο ἐμφανὴς ἐπ' ὀλίγον μόνον ἀμέσως μετὰ τὸ συμβάν. Ἡ παρουσία μου διήρκεσεν ἀρκετά, ὥστε νὰ συνδεθῶ φιλικῶς μὲ τοὺς χωρικοὺς καὶ νὰ μοῦ διηγηθοῦν τὰ τῆς γεννήσεως. Ἄλλως δὲν θὰ εἶχον ἐλπίδας νὰ ἀκούσω τι.

Οἱ Ἀλβανοί, πάντοτε κρυψίνοες, εἶναι ἰδιαιτέρως ἐχέμυθοι ὡς πρὸς τὰ ἰδιαίτερά των καὶ δυσκόλως ἀναφέρουν τὴν ἐπικειμένην γέννησιν παιδίου καὶ πολὺ ὀλιγώτερον εἰς διαβατικὸν ξένον. Ἤμην τέλος γυναῖκα, ὥστε νὰ γίνω δεκτή. Καὶ ἀφοῦ ἀκόμη εἶδα τὴν σανίδα, εἶχα δυσκολίας. Πολλοὶ Ἀλβανοί, ἄνδρες, μοῦ ἔλεγον ὅτι σανὶς δὲν ὑπῆρχεν, ἀφοῦ συμβατικῶς δὲν ὤφειλον νὰ γνωρίζουν τίποτε διὰ τὸ νεογνόν. Ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὀνόματος κλπ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται δυνατὴ ἡ ἐπίδρασις τῆς σανίδος ἐπὶ τοῦ σχήματος τῆς παιδικῆς κεφαλῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ στρῶμα καὶ τὸ προσκέφαλον εἶναι λεπτότατα καὶ γεμισμένο μὲ ἄχυρον, σχοῖνα, ἀκατέργαστον βάμβακα ἢ κουρέλια, καὶ εἶναι ἐλάχιστα ἐλαστικόν. Νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀκίνητον, εἰς τὴν θέσιν. αὐτὴν μένει τὸ παιδίον, ὕπτιον, δεμένον σφικτὰ ἐπὶ τῆς σανίδος. Ἐὰν ὅμως προσκέφαλον καὶ σανὶς συμπιέζουν τὴν κεφαλήν, ἡ συμπίεσις εἶναι καθαρῶς τυχαία καὶ ὄχι ἀπὸ σκοποῦ. Αἱ μητέρες διατείνονται ὅτι τὸ προσκέφαλον εἶναι ἐπαρκὴς προστασία. Τὸ σύντομον τοῦ χρόνου συνήθως τῆς προσδέσεως συνηγορεῖ περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς παραμορφώσεως τῆς κεφαλῆς. Πάντως—ἐξ ὅσον ἠδυνήθην νὰ πληροφορηθῶ—ἡ σανὶς δὲν χρησιμοποιεῖται σήμερον. Νοτίως τοῦ ὄρους Τομὸρ ὅμως ἡ ἀναλογία τοῦ «πλατέος ἰνίου» τῶν νοτίων Ἀλβανῶν (Τόσκηδων) εἶναι τοὐλάχιστον τόσον ὑψηλή, ὅσον εἶναι καὶ μεταξὺ τῶν βορείων Ἀλβανῶν (Γκέγκηδων). Πλατύϊνοι κεφαλαὶ εἶναι ἀκόμη ἄφθονοι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Ζαγοριοῦ, τὰ ὀρεινὰ διαμερίσματα ἄνωθεν τῆς πόλεως Κονίτσης, ἐν Ἠπείρῳ, ὅπου μετ' ἀποστροφῆς ἀρνοῦνται ὅτι χρησιμοποιοῦν σανίδα.

Ὅταν ἠθέλησα νὰ ἐρευνήσω τὴν αἰτίαν τῆς χρησιμοποιήσεως σανίδος καὶ τῶν ποικιλιῶν της, διάφοροι ἦσαν αἱ ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας ἔλαβον. Οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Σαΐζὸν λέγουν ὅτι κακὰ πνεύματα — εὐφημιστικῶς αἱ «Καλαὶ Κυρίαι» (Τὲ Μιράτ) — περιπτανται γύρω τῆς μητρὸς καὶ τοῦ νεογεννήτου, ἐπειγόμεναι νὰ ἁρπάσουν τὸ παιδίον, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχήν των ἐπὶ τῆς «πτωχῆς σανίδος». Τὸ παιδίον μένει δεμένον 10 ἡμέρας καὶ τὸ βάπτισμα τὸ ἀπομακρύνει τῶν μοιρῶν.

Τὸ μικρὸ τῆς Σαΐζὸν δὲν κεῖται ἐπὶ ἀληθοῦς στρώματος, ἀλλὰ ἐπὶ ταινιῶν παλαιῶν ὑφασμάτων, ἄνευ ἀξίας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν «Καλῶν Κυριῶν».

Τὸ νεογνὸν τῆς Σαΐζὸν, ἔκειτο ἐπὶ κουρελιῶν, ἕνεκα προλήψεως ὅλως ἀνεξαρτήτου: Ἡ πρόληψις αὕτη εἶναι, ὅτι εἶναι δυστυχία νὰ ράπτεται ὅ,τι ὁπῆποτε διὰ τὸ παιδίον πρὸ τῆς γεννήσεώς του.

Ὑπάρχουν καὶ ρεαλιστικώτεραι ἑρμηνεῖαι τῆς σανίδος. Κοινοτάτη εἶναι, ὅτι τὸ νεογέννητον εἶναι πολὺ μικρόν, διὰ νὰ στηριχθῇ εἰς τὸ λίκνον ὅπως μᾶς ἀπαντοῦν χωρικοί, ποὺ δὲν ἔχουν σκεφθῆ πρὶν τὸ ζήτημα. Ἐπίσης κοινὴ εἶναι ἡ ἰδέα, ὅτι ὑπεύθυνος εἶναι ἡ ἔλλειψις λίκνου. Διότι, τοῦτο θὰ ἑτοιμασθῇ μετὰ τὸν τοκετόν, ἐκ προλήψεως, ὑπὸ τῆς μάμμης ἐκ μητρὸς, ἢ θ' ἀγορασθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός.

Πρέπει ὅμως νὰ ὑπάρχῃ βαθυτέρα τις αἰτία τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς σανίδος, ἀφοῦ συνήθως ὑπάρχει λίκνον, ἐκ τοῦ πρώτου τέκνου καὶ ἐν τούτοις τὰ ἄλλα προσδένονται ἐπὶ σανίδος.

Ἡ αἰτία αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὴν πίστιν τοῦ χωρικοῦ εἰς τὴν συμπαθητικὴν μαγείαν. Κοινὴ εἶναι ἡ σκέψις, ὅτι θὰ γίνῃ «τόσον στερεόν, ὡς ξύλον» τὸ παιδίον, ἐὰν δεθῇ ἐπὶ μιᾶς σανίδος.

Δὲν κατώρθωσα νὰ ἀποκτήσω ἓν λίκνον μὲ χρῆμαῃ ἄλλως. Διότι, ἅμα δοθοῦν ἢ πωληθοῦν, δὲν θὰ γεννηθῶν τέκνα καὶ ἡ οἰκογένεια θὰ ἐκλείψῃ.

Τὰ δείγματα τοῦ Μουσείου Οὐΐλσων κατεσκευάσθησαν δι' ἐμὲ ἐπίτηδες ἢ ἠγοράσθησαν ἀπὸ οἰκογένειες τῶν ὁποίων τὰ ἄρρενα ἐξηλείφθησαν. Καὶ ἄλλη ἐξήγησις ὑπάρχει. Διὰ νὰ θερμαίνεται τὸ νεογνόν, πρέπει νὰ μένῃ πλησίον τῆς φωτιᾶς. Ἓν λίκνον, κρατεῖ πολὺ καιρὸν καὶ εἶναι ἐμπόδιον. Πολλοὶ Ἀλβανοὶ φοβοῦνται νὰ ἐγγίσουν τὸ τρυφερὸν σῶμα καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ πρωτογόνους μία σανὶς εἶναι τὸ καταλληλότερον φορεῖον. Αἱ πρακτικαὶ καθαρῶς παρατηρήσεις αὗται εἶναι σημαντικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ἐβεβαιώθην λοιπὸν ὅτι μέγας ἀριθμὸς Ἀλβανῶν παιδίων προσδέονται πράγματι ἐπὶ σανίδος, ἀλλ' ὄχι ὅτι ἡ τακτικὴ αὕτη εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀποπλάτυνσιν τοῦ ἰνίου τῆς Ἀλβανικῆς κεφαλῆς.

Η' «Ἐπικὸτ»

ΤΟ ΝΕΟΝ "ΟΠΛΟΝ,, ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ ΤΩΝ ΚΑΤΣΑΡΙΔΩΝ

... Καὶ τῶν «συμμάχων» των

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἰούλιος (Ἰδ.ὑπ.) Ἄγγλοι ἐπιστήμονες παρεσκεύασαν ἕνα εἰδικὸν χρῶμα, τὸ ὁποῖον, ὄχι μόνον σκοτώνει τὶς κατσαρίδες, ἀλλ' ἐμποδίζει τὴν ἐγκατάστασιν νέων εἰς πλοῖα, οἰκίας, κ.λ.π., τοὐλάχιστον ἐπὶ δύο χρόνια. Τὸ μυστικὸ τοῦ χρώματος αὐτοῦ δὲν εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐντομοκτόνον ἀλλὰ εἰς τὸ «πρόστυμμα» ὅπως λέγεται εἰς τὴν βιομηχανίαν, μία συνθετικὴ ρητίνη μὲ πολὺ ἰδιότυπα χαρακτηριστικά. Μόλις τὸ ἔντομο πατήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ χρῶμα, μικρότατοι κρύσταλλοι τοῦ ἐντομοκτόνου κολλοῦν εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸ σκοτώνουν. Εἰς τὸ χρῶμα αὐτὸ ἐδόθη τὸ ὄνομα «Ἐπικὸτ». Μὲ τὸ νέον χρῶμα ἤρχισαν νὰ ἐπιχρίωνται τὰ Βρετανικὰ πολεμικά, τὰ ψυγεῖα, τὰ πλυντήρια κ.λ.π. Ἡ Ἐπικὸτ εἶναι ἐπίσης ἀποτελεσματικὴ διὰ τὴν καταπολέμησιν καὶ ἄλλων ἐντόμων ὅπως οἱ μυῖγες, οἱ κοριοὶ καὶ τὰ κουνούπια.

Δίκσιον αἴτημα συμπολιτῶν

Η ΟΔΟΣ ΜΑΙΖΩΝΟΣ ΝΑ ΠΡΟΕΚΤΑΘΗ

Πέντε πεπαλαιωμένοι οἰκῖσκοι ἔχουν ἀπομονώσει μίαν τεραστίαν ἔκτασιν καὶ τὴν φθείρουν οἰκονομικῶς. Ἀδικαιολόγητοι ταλαιπωρίαι τῶν περιοίκων.

Θὰ δημιουργηθῇ καὶ ἐξαισία λεωφόρος

Πολυάριθμος ἐπιτροπὴ περιοίκων τῆς ὁδοῦ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν πέριξ αὐτῆς ὁδῶν καὶ παρόδων, δηλαδὴ οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας τῆς εὑρισκομένης εἰς τὴν περιοχὴν κάτωθι τῆς γραμμῆς Πυροσβεστείου καὶ Ἀ Γυμνασίου μέχρι τῶν ὁδῶν Ἁγίου Ἀλεξίου καὶ Ἁγίας Σοφίας ἐπεσκέφθη προχθὲς τὸν Δήμαρχον κ. Β. Ῥοῦφον καὶ ὑπέβαλεν αὐτῷ ἕνα δικαιότατον αἴτημα: Νὰ διανοιγῇ ἡ ὁδὸς Μαιζῶνος, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν σταματᾶ εἰς τὴν ὁδὸν Καρόλου καὶ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν ἐκεῖθεν συνεχιζομένην ὁδὸν Κωνσταντινουπόλεως. Σοβαρωτάτη, ἔντως, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἐπιδιωκομένη μέχρι τοῦδε ἀμέλεια ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Μία ὁλόκληρος περιοχή, ἀριθμοῦσα χιλιάδας κατοίκων ἔχει κυριολεκτικῶς ἀπομονωθῇ ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν καὶ λοιπὴν ζωὴν τῆς πόλεως, ὄπισθεν ἑνὸς...παραπετάσματος ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, ἀποτελουμένου δυστυχῶς, ἢ εὐτυχῶς, ὄχι ἀπὸ σιδηροκονίαμα ἀλλὰ «ἀπὸ ἐλαχίστους πεπαλαιωμένους οἰκίσκους, ἀσημάντου ἀξίας», ὡς χαρακτηριστικῶς ἀναφέρουν εἰς τὴν αἴτησίν των οἱ παραπονούμενοι—καὶ δικαίως—κάτοικοι τῶν συνοικιῶν Ἁγίου Διονυσίου καὶ Ἁγίου Ἀλεξίου.

Αἱ συνέπειαι τῆς ἀπομονώσεως αὐτῆς δὲν εἶναι δυστυχῶς μόνον ἡ ταλαιπωρία τῶν κατοικούντων εἰς τὴν συνοικίαν, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ διανύουν ἑκατοντάδας μέτρων μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὰς οἰκίας των, εὑρισκομένας εἰς τινας περιπτώσεις ὀλίγα μόλις βήματα ἐκεῖθεν τοῦ... παραπετάσματος. Ἡ σοβαρωτέρα ἴσως συνέπεια εἶναι ὁ μαρασμὸς τῆς περιοχῆς αὐτῆς ἀπὸ ἀπόψεως ἐμπορικῆς, ποὺ τῆς δίδει τὴν ὄψιν ἀπομεμακρυσμένου καὶ ἐγκαταλελειμμένου συνοικισμοῦ. Ὀρθῶς ἐκτιμήσαντες τὰ πράγματα οἱ κάτοικοι τῶν δύο συνοικιῶν διατυπώνουν τὸ αἴτημα των κατὰ τὸν πλέον ἐπιτυχῆ καὶ σαφῆ τρόπον.

Ἡ διάνοιξις αὕτη, εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς ταύτης, ἥτις ἐξ αἰτίας τῶν ἐλαχίστων οἰκίσκων, εἶναι ἀποκεκλεισμένη τελείως καὶ παρουσιάζει ὄψιν ἐρημικῆς συνοικίας.

Διὰ τῆς διανοίξεως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ δημιουργηθῇ μία ἐξαισία λεωφόρος, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελέσῃ στόλισμα διὰ τὰς Πάτρας, ἐπιπροσθέτως θὰ διευκολυνθῇ καὶ ἡ κυκλοφορία διὰ τῆς ἀποσυμφορήσεως τῆς ὁδοῦ Κορίνθου, τέλος δὲ θὰ γίνῃ προσιτὴ καὶ ἡ πλατεῖα Νίκης, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελέσῃ ἕνα μικρὸ πάρκο διὰ τὰς Πάτρας.

Τὰ ἐπιχειρήματα εἶναι ἄγκυρα ἀδιάσειστα, ὥστε νὰ ἀποτελῇ παραδοξολογίαν οἱαδήποτε ἄρνησίς των. Ἡ διάνοιξις τῆς ὁδοῦ Μαιζῶνος καὶ ἡ ἕνωσίς της μὲ τὴν ὁδὸν Κωνσταντινουπόλεως, ἀποτελεῖ δίκαιον αἴτημα, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Δήμαρχος ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἱκανοποιήσῃ. Βεβαίως εὑρισκόμεθα πρὸ ἐκλογῶν καὶ ἴσως μία τοιαύτη ἐνέργεια νὰ παρεξηγηθεῖ. Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ σκέψις αὕτη δὲν εὐσταθῇ Ὅταν εὑρισκώμεθα ἐνώπιον μιᾶς τοιαύτης ζωτικῆς ἀνάγκης οὐδεὶς θὰ εὑρεθῇ νὰ κατηγορήσῃ τὸν κ. Δήμαρχον ἐπὶ ψηφοθηρίᾳ. Δεκάδες κάτοικοι τῆς περιοχῆς τῆς ὁδοῦ Κωνσταντινουπόλεως, προσελθόντες εἰς τὰ γραφεῖα μας, μᾶς ἔφερον ἐπέμενον εἰς